

Film i Glostrup Bio

Medlemsblad for Sofarækken

Nr. 72 - december 2015

Camilla Bendix

Man skal prøve det, man er bange for

Glostrup Bio

Se de sidste års medlemsblade på
www.glostrupbio.dk/sofa

Film i Glostrup Bio

Medlemsblad for

Ansvarshavende: Arne Christensen

Redaktør: Holger Pedersen
redaktionen@glostrupbio.dk

Eget tryk
Oplag: 550

Glostrup Bio

Bryggergårdsvej 2, 2600 Glostrup
Billetter: 4396 0201 / www.glostrupbio.dk

Biografleder: Lotte Warming,
4396 0806 / glostrupbio@glostrupbio.dk

Sofarækken

Formand : Arne Christensen,
Højmarksvej 14, 2600 Glostrup
4363 0664 / 4061 7180 (mobil)
formand@glostrupbio.dk
www.glostrupbio.dk/sofa

Få et uforpligtende, ugentligt nyhedsbrev som mail
tilmeld dig på www.glostrupbio.dk/nyhedsbreve

- 3 **Formandens klumme**
 Camilla Bendix
- 4 **Byens bedste kaffe**
7 **Sønderjylland og Fyn**
 Højskolebarn med teaterdrømme
 Den store sorg
 Jeg har aldrig ville være andet ...
- 11 **Skuespiller i Aarhus**
12 **De første år i København**
 Jeg måtte gå efter det, jeg drømte om
 Debut i Danmarks ringeste film
 En kærlighedshistorie - og dog
- 14 **De store scener**
 Fra Askepop til Shakespeare
 Grønnegårds Teatret
 Et drømmespil
 Det Kongelige Teater
- 17 **Sommer, jul og alt det andet**
 Tv-serien Sommer
 Julemor
- 18 **Anerkendelse**
 Oscar i Hollywood
 Robert i København
- 20 **Udfordringer**
 Vild med dans
 Symfonimusik og revy
 Den næste udfordring?
- 22 **Camillas jul**
23-24 **Året i Bio / Jul i bio**

Formandens klumme

Vi er en stærk forening, der vokser stille og roligt år for år. Vi bliver flere og flere medlemmer, og mange af disse er aktive i den daglige drift. Ofte står vores arrangementer ligefrem i kø, så der f.eks. næsten ikke er weekender nok i vinterhalvåret, hvor vi har månedlige live-koncerter, *OperaBio*, *BogartBio*, *Filmklubben for Børn og Unge - m.m.*

Selv om vi er mange aktive, er der stadig plads til flere. Især er dette aktuelt i vores café og i børnefilmklubben, men der er mange andre steder i fællesskabet, hvor der er plads til flere med interesse og kunnen. F.eks. kræver afviklingen af vores stadig hyppigere koncerter en ny type kompetencer, som ikke har været så meget efterspurgt tidligere, hvor opgaven mest drejede sig om at støtte op om filmforevisningerne. Filmene er fortsat vores hovedopgave, men der er så meget andet, vi *også* vil.

Vi er rigtig glade for, at kommunen fandt midler, så vi kunne få et nyt koncertanlæg op i salen. Det havde premiere den 20. november. *Sofarækken* har selv medvirket med såvel penge som arbejdskraft ved gennemførelse af projektet og til selve monteringen. Nu kan vi ikke alene vise film med den bedste teknik – vi har fået et uovertruffet musik-anlæg, der kan klare alle typer af koncerter. Det forventer vi os meget af i fremtiden.

Filmkaravanen er et nyt, spændende initiativ. Vi har hele tiden for øje, at vi skal vise kvalitetsfilm i *Glostrup Bio*, og nu har vi fået en hidtil uset chance for at vise film, der normalt ikke kommer ud til biograferne, fordi de måske ikke appellerer til det brede publikum. Til gengæld besidder filmene usædvanlige og bemærkelsesværdige kunstneriske kvaliteter. Hold øje med filmene i *Filmkaravanen*, der kun vises én gang. Ligesom vores fremragende dokumentarfilm i *DOX:BIO*. Få en *særlig* oplevelse i biografen.

Også bag frontlinjerne er der gang i vores forening. En arbejdsgruppe har i samarbejde med kommunens kulturelle center og kommunens advokat arbejdet intenst på nye vedtægter. Efter en ny lov med basis i EU-regler er det nødvendigt at finde en model, så biografen fortsat kan nyde godt af det kommunale tilskud i tilsvarende målestok som hidtil. Det er meget kompliceret, men vi forventer at have et forslag til nye vedtægter klar til vores generalforsamling 13. marts.

Vi kan se tilbage på et travlt år med mange nye initiativer og tekniske fremskridt. Vi vil dog også fortsat være den gamle, hyggelige biograf, hvor publikum oplever den særlige hygge, der er i en forening, hvor alle vi aktive brænder for sagen. Vi glæder os til 2016, hvor biografen kan fejre sit 100 års jubilæum siden starten på *Heggelunds Allé*.

Glædelig jul og godt nytår ønskes alle jer medlemmer og jeres familie.

Arne Christensen

Camilla Bendix

Man skal prøve det, man er bange for

Byens bedste kaffe

Et møde i Kaffelaboratoriet

Det er ikke bare noget, de påstår på *Kent Kaffe Laboratorium*. De har bevis på det. De er i hvert fald nomineret i år af AOK og har fået gode anmeldelser i diverse aviser.

Det er et rustikt og spøjst sted med kunst på væggene og kunstnerisk graffiti på toiletlet. Der, hvor man normalt forventer et spejl over håndvasken, forsikrer en malet tekst på væggen: *Du ser godt ud!*

Afslappet – lige indtil det kommer til det med kaffen. Det er ikke stedet, hvor man bare går ind og bestiller en kop kaffe. Skal den laves på *Chemex*, *Syphon* eller *Aeropress*?

Eller hvad med en espresso lavet på økologiske bønner fra *Bwindi Forest Farm* i *Uganda*? Eller en chai latte?

Den stedkendte *Camilla Bendix* får en *soya latte*, mens jeg holder mig til den almindelige.

Det er også *Camilla*, der får skruet ned for højtalerne af hensyn til optagelsen. I et lokale ved siden af har en masse unge slået sig ned med deres pc'er. Det er vist en studiegruppe, der har fået lov at låne et lokale i den lange og smalle, høje kælder i *Nørre Farimagsgade*.

Camilla Bendix havde travlt, og det var lidt svært at klemme en aftale ind mellem en masse ture rundt i landet for at promovere *Emma og Julemanden*, som havde premiere et par uger senere. Også i *Glostrup Bio*.

I denne film spiller hun – igen – mor i en julefilm. Det har hun gjort mange gange, især i tv-serier. Bare på grund af det er hun vist kendt af alle børn og mange af forældrene med. Det er dog kun en lille del af hendes mange roller. Hun har spillet på en stor del af især de københavnske teatre, spændende fra de små intimsccener til *Det Kongelige Teater*. Også en masse film og tv-serier er det blevet til.

Så der er nok at tale om, og man mærker på intet tidspunkt på hende, at hun egentlig har travlt. Da jeg efter godt en time slukker for optageren, sludrer vi videre i yderligere en time.

Camilla Bendix bor på *Amager* med sin mand og deres to drenge. *Ulrik Bencard* er musiker, tekstforfatter og komponist – og søn af den navnkundige *Mogens Bencard*, der tidligere var museumsdirektør for *Rosenborg* og ofte formidlede historiske emner på tv.

Camilla og *Ulrik*, som hun har været sammen med fra tiden i *Århus*, hvor hun er uddannet, har sønnerne *Louis* (født 2004) og *Thomas* (født 2009).

© Martin Dam Kristensen

Du har travlt med at promovere *Emma* og *Julemanden* i disse dage.

Vi har været i *Jylland* i går og i forgårs. *Aalborg*, *Aarhus*, *Veje* og *Odense* tog vi mandag. Vi kørte kl. 6 om morgenen og var i *Odense* kl. 18:30 om aftenen. Så var vi lige ude at spise og hjemme at sove, hvorefter det næste dag gjaldt *Næstved* og videre på *Sjælland*. Og i morgen går det løs igen.

BILLED-BLADET
© Claus Bonnerup

Det er sjovt, at man åbenbart sælger mange billetter efter omtale i lokalradioer. Det med PR undrer mig altid lidt. Der skal mere og mere til for at blive hørt. Ellers havde man vel heller ikke sendt fire mennesker på sådan en turné: *Lars Hjortsø*, der spiller julemanden, mig og de to børn.

Sønderjylland og Fyn

Højskolebarn med teaterdrømme

Du er født 20. februar 1971 – pudsigt nok på samme dato som vores tvillingedøtre. Lige som min kone er du oprindeligt sønderjyde. Dine forældre var begge lærere på den navnkundige *Rødding Højskole*, og din mor og far, der også er teolog, blev senere lærer på et seminarium. Fra 1982 blev din far højskoleforstander på *Fyn*. Du er den yngste af fire piger, *Malene*, *Loa*, *Karen* og *Camilla*.

Vi kom hurtigt efter hinanden, og på et tidspunkt var vi 0, 2, 4 og 6 år. Vi søstre har boet sådan lidt rundt omkring i *Aarhus* og *København*, men på et tidspunkt flyttede vi allesammen til *Islands Brygge*. Vi løb ind og ud hos hinanden og stødte på hinanden ned i *Brugsen*. Det var hyggeligt. Nu bor en af os i *Hvalsø* og tre i *København*.

Da du blev født, boede familien i et husmandssted, *Hindballe*, ved *Rødding*. Ikke så langt fra højskolen, hvor dine forældre arbejdede de første år. Du er vokset op som et rigtigt højskolebarn med alt, hvad det indebærer af samvær og åndsliv.

**Karen, Malene, Georg, Loa og Camilla
foran husmandsstedet Hindballe ved
Rødding, hvor Georg fortsat bor.**

© Privat billede

Jeg elsker det flade og åbne landskab. Der skal helst være en horisont, der er åben og bred, og der skal være plads til lyset.

Rigtigt højskolebarn! Det gælder dog ikke så meget *Rødding Højskole*, for da var jeg jo meget lille. Senere blev mine forældre lærere på et seminarium i *Ribe*. De var i sin tid flyttet fra *Hellerup* til *Rødding*, og min far taler stadig, som de gjorde i *Hellerup*. Han kalder en cykel en "sikkel". Han forstod ikke alt, hvad de gode sønderjyder sagde til ham. Han er nu igen tilknyttet *Rødding Højskole* og han bor såmænd igen i husmandsstedet, *Hindballe*.

Det med højskolebarnet startede først for alvor, da mine forældre flyttede til *Fyn*, hvor min far blev forstander for *Båring Højskole*. Der sad jeg og spiste med alle de andre og var med i skolens liv. Min far kom til *Båring Højskole*, da den var ved at lukke. Han sled med den i 10 år og fik den gjort til en af de mest populære højskoler på det tidspunkt. Men da han forlod den, blev den lavet om til efterskole, der vist heller ikke gik. (Nu genåbnet som musikefterskole /red.).

Det, som *Fyn* blev for mig, havde noget at gøre med, at jeg kom fra en friskole i 1970'erne med stort fællesskab og med masser af teater og sang – og til en lille kommuneskole i en lillebitte by.

Og fra det dér store, åbne sønderjyske til sådan et lille samfund.

Nogle af børnene måtte faktisk helst ikke lege med mig, fordi jeg var højskolebarn og anderledes.

Man skulle tro, at jeg havde fået nok af højskole i min barndom, men det første, jeg gjorde, da jeg flyttede hjemmefra var at tage på højskole.

Jeg kunne se og høre, hvor livgivende det er for dem, der kommer på højskole.

Hvis man som 18-årig ikke rigtig ved, hvad man vil med sit liv, kommer man hjem som 19-årig og véd det. Man bliver taget alvorlig på en højskole.

Det var på *Egå Ungdomshøjskole* ved *Århus*, og der havde man en teaterlinje – selvfølgelig!

Efter skolen tog jeg tilbage til *Sønderjylland* og tog 10. klasse. Min mor døde i denne periode. Jeg startede også på HF, vel vidende, at jeg nok ikke ville gennemføre det.

Jeg gik jo bare og ventede på at blive 18, så jeg kunne søge ind på skuespiller-skolen.

Den store sorg

Du mistede i 1988 som 17-årig din mor, der døde ved en trafikulykke.

Hun kom til at knække tændingsnøglen i sin egen bil, lånte en anden bil – og kom ikke tilbage. Det var halvandet år, før jeg kom ind på skuespillerskolen. Jeg havde et par år deromkring, hvor jeg ikke havde det så godt. Min kæreste forlod mig, og det var lidt trist alt sammen.

Jeg tror, at disse år ændrede hele min måde at se verden på. Jeg blev endnu mere klar over, at man selv skulle tage ansvaret for at få noget ud af sit liv. Mens man kan.

Vi lever i et samfund, hvor der er meget lidt tale om død og om de traumer, der følger efter for de efterladte. Det hedder sig: "*Nu skal du også se at komme videre.*" eller "*Når der er gået et år, må du ikke være ulykkelig mere.*". Men for nogen tager det måske 20 år at komme over det. Man skal ikke være offer i det, men jeg synes, vi skal tale lidt mere om alt det med død og om at miste.

Måske var det lidt for tidligt at gøre disse erfaringer, der vist ellers først kommer, når man har rundet 40. Nu vil jeg godt tage ansvaret for mit liv uden problemer, men dengang kørte jeg nok for hårdt på med at presse mig selv. Jeg var meget kompromisløs. Det startede jo med, at jeg var ulykkelig, men det var på en måde også godt for mig, fordi det var med til at skubbe lidt til mig. Det fik mig til at spørge mig selv: *Er du glad, der hvor du er?*

Jeg er generelt gladere i dag, end da jeg var yngre. Jeg er nok mere reflekterende, og der er færre ting, der går mig på.

Sorgen er med til at gøre det andet i livet mere betydningsfuldt.

Har aldrig villet være andet end skuespiller

Du har sagt, at du allerede som fireårig vidste, at det var skuespiller, du ville være.

Det spiller vel ind, at jeg som den yngste ud af fire skulle finde en plads. Men først og fremmest har jeg altid været meget optaget af følelser. Jeg er lidt nørdet med at finde ud af, hvad følelser egentlig er for noget. De kører jo med os, og hvorfor kan nogen af os styre dem, mens andre ikke kan? Hvis vi er forelskede, ulykkelige eller noget andet, styrer følelserne os på sådan en tosset måde. Det er da mærkeligt, at vi med vores forstand ikke kan styre, hvornår vi vil græde eller grine.

Det andet, der især altid har interesseret mig, er de gode historier. Alle slags historier. Det er fantastisk at sidde med et menneske, der fortæller *sin* historie. Det er vel en skuespillers metier at fortælle historier og illustrere karakterer og følelser.

Som barn havde jeg et bånd med *Ivanhoe*, som var et lidt gammeldags hørespil. Det havde jeg simpelthen lært udenad, alle roller, inklusiv de dramatiske fraser på et let antikveret sprog.

Det reciterede jeg ofte for familien. Jeg har altid haft det med at lære udenad og at sætte mig ind i, hvorfor karaktererne gjorde, som de gjorde. Jeg var og er lidt en nørd på det område.

Mine søstre har overhovedet ikke haft samme trang til skuespilleriet, men vi har altid sunget meget i familien. Heller ikke mine forældre var særligt interesserede i at spille teater. Da jeg var kommet ind på skuespillerskolen, fortalte min far mig dog, at det var sjovt, at jeg skulle blive skuespiller, for det havde han haft en drøm om som ung.

Det havde jeg aldrig vidst.

Mine forældre støttede mig, da jeg ville på skuespillerskolen. De havde kunnet se helt fra jeg var ganske lille, at det var det, jeg ville. Helt fra de mindre klasser i friskolen kæmpede jeg mig frem til de bedste roller, når vi spillede teater.

Jeg ville bare være kongen, hvis det var den bedste rolle!

Skuespiller i Aarhus

Så kom du ind på skuespillerbanen i Aarhus.

Jeg ringede til en skuespillerinde, *Lise Lykke*, for at få undervisning. Hun ville ikke have mig, fordi jeg var så ung. Man skulle være ambitiøs for at gå hos hende, erklærede hun. "*Hvis mine elever ikke kan stoffet, eller ikke har øvet sig fra gang til gang, vil jeg ikke læse med dem!*". Jeg sagde så, at hvis nogen af hendes elever faldt fra, var jeg klar. Efter 14 dage ringede hun og sagde, at en af hendes elever var kommet uforberedt! Jeg måtte da godt prøve, men der var alt for lidt tid, så jeg ville ikke komme ind alligevel. Jeg kunne naturligvis mine tekster og havde forberedt mig grundigt.

Hun fortalte mig senere, at hun havde vidst fra det sekund, jeg kom ind ad døren, at jeg ville blive optaget. Stædighed er vist også en stor del af mig.

Jeg kom ind på skuespillerskolen ved *Aarhus Teater* i første forsøg. Ved optagelsen fremførte jeg en bid af *Molières Fruentimmerskolen*. På alexandrinere. Vi blev kaldt for "drømmeholdet", fordi vi virkelig var forskellige, og måske derfor var så gode til at samarbejde. Det var *Peter Reichhardt*, *Ellen Hillingsø*, *Mads M. Mikkelsen*, *Pelle Koppel* og *Mette Kolding*, der nu bor i USA. *Peter* er nu direktør for teatrene i *Tivoli* og har været det for *Mungo Park*. *Pelle* er også teaterleder og desuden instruktør. Vi var virkelig teaterfolk på det hold.

Århus Stiftstidende kaldte nu de seks elevkammerater for "*Guldholder*", da de opførte deres frie fortolkning af Shakespeares *Stormen* på Aarhus Teater sidste år. Fra venstre ses *Peter Reichhardt*, *Ellen Hillingsø*, *Mette Kolding*, *Mads M. Nielsen*, *Camilla Bendix* og *Pelle Koppel*.

© Scanpix

Vi var sammen sidste år, hvor vi havde 20-års jubilæum. På skolen havde vi lovet hinanden, at vi ville lave en trilogi sammen, to forestillinger med 20 år mellem hver. *Efter 20 År* og *Efter 40 År*.

Sidste år lavede vi så første del, der gik for fulde huse flere uger på *Aarhus Teaters* lille scene, *Scala*.

Vi var der alle seks. I det sekund, vi mødtes igen efter alle disse år, kunne vi gå i gang med arbejdet. Stykket havde vist nogle mangler, men det var hyggeligt at være sammen igen.

Vi havde sluttet skolen med *Først Bli'r Man Jo Født*, som vi lavede sammen med *Line Knutzon*. Hele holdet blev efter skolen ansat på teatret, og min debut som færdiguddannet var i et stykke, der hed *Syg Ungdom*.

Så spillede du frem til 1997 i et meget afvekslende repertoire på Aarhus Teater. Spillemand på en Tagryg, Det Velsignede Barn, og musicalen Me And My Girl, f.eks.

Jeg var meget stolt af, at jeg på kort tid kom til at spille engel, djævel, luder og prinsesse! Der fik jeg også lov at synge, som jeg elsker. Det er nu ikke blevet til så meget siden, men det kommer måske igen. Jeg har fået lyst til det igen, og går faktisk og pønser på noget, som du ikke må skrive om endnu.

De første år i København

Jeg måtte gå efter det, jeg drømte om

I 1997 rejste du så til *København* og har været freelance lige siden.

Og ved du hvorfor? Der var en på teatret, som sagde: "*Jeg gider ikke rigtig være med i denne forestilling. Jeg skal være med i en meget sødere forestilling bag-efter*". Lige der gik det op for mig, at en fast stilling ikke passede med mine ambitioner. Jeg var nødt til at gå efter det, jeg drømte om. Det skulle være sådan, at det hver gang gjaldt liv og død.

Jeg gik direkte op på kontoret og sagde tak for en god tid på teatret, men det var ikke her, jeg skulle fortsætte lige nu.

Bagefter ringede jeg til *Ulrik*, som jeg boede sammen med, og som nu er min mand. Vi har været sammen siden dengang, og han er mit livs kærlighed. Når mit professionelle liv er så flyvsk, som det er, er det godt at vide, at jeg har en, som har kendt mig "altid".

Han kunne ikke flytte med til *København* i første omgang, fordi han gik på musikkonservatoriet i *Aarhus*. I fem år måtte vi rejse frem og tilbage.

Mennesker i Solen, Caféteatret 2001

© Caféteatret

I *København* arbejdede jeg i starten på de mindre teatre, især *Caféteatret* og *Sorte Hest*. Det skete ofte, at jeg var med til at udvikle en forestilling og til at søge nogle penge, hvorefter vi gik ud og tilbød forestillingen til teatrene. Jeg arbejdede først sammen *Thomas Milton*, og senere med *Peter Oliver Hansen*.

Debut i en af Danmarks ringeste film

Stjerner Uden Hjerner fra 1997 kandiderer til at være den ringeste film, der nogensinde er lavet i *Danmark*. På filmsitet *Imdb.com*'s verdensrangliste over de pinligste var den nummer 36! Det var altså din debut på det hvide lærred, og du spillede tankpasser!

Det var en film, der på en mærkelig måde kom dumpende. Jeg gik i skole med *Timm* og *Gordon* (*Timm Vladimir* blev uddannet i 1993 og *Gordon Kennedy* i 1992 på *Aarhus Teater* / red.). Pludselig var der optagelser, og filmen blev i den grad hutlet igennem, fordi den skulle laves inden for en stram tidsplan. Man skulle nok også have haft et manuskript, før man gik i gang! Vi kørte ud på settet om morgenen og sagde: "*Nu gør vi det så godt, vi kan!*".

Da vi kørte hjem om eftermiddagen, var der helt stille i bilen. Vi vidste godt, det var noget skidt, vi havde lavet. Ingen af os kom til premieren, heller ikke *Timm* og *Gordon*, og filmen blev hurtigt taget af plakaten. Nu her mange år efter synes jeg da, det er rigtig sjovt, at jeg er med i hele to af *Danmarks* dårligste film. Den anden er hiphop-filmen *Slim Slam Slum* fra 2002.

Her bliver jeg da lige nødt til at indskyde, at jeg også har været med i to film, der har fået en *Oscar*. Den ene var kortfilmen *Der er en Yndig Mand* (2003) og den anden var *Susanne Biers Hævnen* (2011). I sidstnævnt var jeg dog bare en løber, der blev sprængt i luften.

Men jeg var med!

En Kærlighedshistorie - og dog

I 2001 var du med i Ole Christian Madsens film, *En Kærlighedshistorie*, hvor du spillede sammen med Stine Stengade, Lars Mikkelsen og en masse andre dejlige skuespillere.

Der er tale om en dogmefilm, og der blev optaget lange sekvenser på 12-15 minutter ad gangen. Jeg havde i virkeligheden en stor, dejlig rolle, men den blev stærkt reduceret, fordi filmen endte med at blive klippet en del om. Ole Christian Madsen fandt ud af undervejs, at han kunne lave filmen på en måde, han ikke havde kunnet tro på fra start. Det var oprindeligt et trekantsdrama mellem to søstre og en mand, men han valgte så at fokusere på den ene søster. Det blev en fantastisk god film, men jeg havde altså sådan en fin rolle, før han klippede!

Jeg kan godt love dig, at jeg var ulykkelig over det!

Du var med i *Baby Doom* (1998), *Regel Nr. 1* (2003), *De Grønne Slagtere* (2003), *Far til Fire – G'ir Aldrig Op*, (2005), *Frode* og *De Andre Rødder* (2008) – og en hel del andre film og kortfilm. Men vi kan ikke nå det hele.

De store scener

Fra Askepot til Shakespeare

Fra 2002 kom du til at spille på de store københavnske scener. Nu kunne man se dig på *Grønnegårds Teatret*, *Betty Nansen*, *Edison*, *Nørrebro Teater* – og sågar i *Tivoli*. For slet ikke at tale om *Det Kongelige Teater*.

Åh ja, *Askepop*. Jeg var med i *Tivoli*, men jeg ville ikke med i filmen. Nogen gange siger man ja til noget, som man ikke helt har kunnet overskue på forhånd. Da vi sad ved læseprøverne, fandt jeg hurtigt ud af, at jeg ikke syntes, manuskriptet gav meget mening. Så røg jeg allerede lidt ud til siden!

Jeg har ellers været rigtig glad for at arbejde sammen med *Regner Grasten* som skuespiller på hans film, men siden *Askepop* har jeg ikke lavet noget sammen med ham.

Grønnegårds Teatret

Grønnegårds Teatret er et af mine yndlingsteatre. Jeg elsker at spille under åben himmel. I min første forestilling der, *Shakespeares Som man Behager*, har jeg en voldsom replik i retning af: "*Jeg sværger ved denne himmel!*". Så kigger man op, og så er den der bare, himlen. Der flyver fugle rundt, det er sommer og folk drikker vin. Det er noget helt specielt.

Shakespeares replikker er på blankvers, og jeg har det sådan nørdet og "sudoku-agtigt" med sproget. Derfor kan jeg rigtig godt lide at spille *Shakespeare*. Det ligger til det sanglige og har en rytme. Det er meget klassisk, men jeg har samtidig en meget naturalistisk tilgang til sådanne roller. Jeg kan godt lide, når replikkerne er underkastet den begrænsning, som man så skal forsøge at sprænge lidt.

Når det lykkes, kan man faktisk næsten ikke høre, at der er tale om vers.

I *Grønnegårds Teatret* spillede du også med i *Holbergs Den Politiske Kandestøber*. Det var sammen med bl.a. *Troels Lyby*.

Anette Støvelbæk, *Helle Dolleris* og jeg lavede en scene sammen, der gjorde meget lykke. Vi skulle vise alle de kloge mænd – altså i stykket.

Det blev aftenens største grinescene. Ikke mindst *Helle Dolleris* var vidunderlig.

Sidste år så vi dig i *De Lystige Koner i Windsor*, igen med *Troels Lyby* i den centrale rolle. Det var en "bukserolle".

Ja, jeg har et par gange optrådt i herretøj. Det er super sjovt, og jeg talte med en meget mørk stemme. Da jeg spillede *Shakespeares Købmanden i Venedig* på Ålborg Teater i 2003 havde jeg igen en bukserolle! Det vil sige, at min karakter, *Portia*, var skiftevis i dame- og herretøj. Hun klæder sig ud som en mand, hvor hun styrer en scene i den retssag, den hvor jøden *Shylock* kræver et pund af sin modparts kød. Bag-efter er hun igen den fine og sarte grevinde. Det er en af de bedste roller, jeg har spillet.

Som Man Behager (2002), *Den Politiske Kandestøber* (2008) *De Lystige Koner i Windsor* (2014). Grønnegårds Teatret © Bjarne Stæhr

Drømmespil på Betty Nansen

Et stykke, jeg ved ligger dit hjerte nær, er *Strindbergs Et Drømmespil*, som vi så på Betty Nansen i 2008.

Ja! Det er igen det med ordene. Jeg synes, *Strindbergs* replikker er utroligt nutidige. Det var helt terapeutisk at være med i denne vidunderlige forestilling. Jeg havde drømt om at få en spand med grøn maling i, og nu stod jeg her med den. Det handlede om pludselig at få det, man ønsker. Og når man så har fået det, er det ingenting alligevel.

Den rolle kom på et tidspunkt i mit liv, hvor jeg havde behov for at høre de ord. Jeg måtte bekræftes i, at jeg *havde* nået noget. Jeg *havde* jo gjort det, jeg gerne ville. Vi lever de liv, vi lever, og skal være glad for at være her i stedet for hele tiden at ville over på den anden, hvor græsset måske er grønnere.

Det Kongelige Teater

Fra 2004 og et par år frem var du med i flere forestillinger på nationalscenen.

Jeg skulle have haft min debut der i *Jokum Rohdes'* stykke, *Pinocchios Aske*. Men jeg var blevet gravid, så jeg kom ikke med alligevel. Jeg syntes egentlig godt, jeg kunne have spillet rollen, men heldigvis havde instruktøren, *Katrine Wiedemann*, lige selv fået et barn, så hun sagde bare: "*Det vil jeg simpelthen ikke have!*".

Det var så vores første barn, *Louis*, der kom til verden det år. Jeg startede prøver på musicalversionen af *Den Eneste Ene*, da *Louis* var fire måneder, og derefter begyndte jeg så på *Det Kongelige Teater*.

Men så var der *Indenfor Murene* i 2005.

Ja det var i den fantastiske opsætning med bl.a. *Ghita Nørby*, *Jørgen Reenberg*, *Nioclás Bro*, – min mand i stykket – *Søren Sætter-Lassen*, *Mikael Birkkjær* m.fl. *Søren* og *Mikael* har været mine meget gode venner gennem mange år. Min rolle var ikke så stor, men det var sjovt at være med i en forestilling med *Jørgen Reenberg* og *Ghita Nørby*.

Da vi i anden sæson genoptog forestillingen, denne gang flyttet fra *Stærekassen* til *Gamle Scene*, var *Jørgen Reenberg* blevet syg, hvorefter *John Hahn-Petersen* overtog rollen. *John* døde i sin garderobe fem minutter før, vi skulle gå ned på scenen. Det var frygteligt, og det er på en måde blevet det, jeg husker mest.

I *Noréns Dæmoner* spillede du sammen med din gode ven, *Peter Oliver Hansen*, det pæne par overfor *Lars Mikkelsens* og *Anette Støvelbæks* hårde roller. Er det ikke svært at komme ned igen, når man har spillet teater en hel aften. Man går ikke lige hjem og sover?

Karen Wegener fortalte mig engang, at en undersøgelse havde vist, at man i en stor rolle bruger lige så meget energi på 2-3 timer som en vejmand med et trykluftsbør bruger en hel arbejdsdag. Man skal åbne op for både det fysiske og det psykiske. Man er selv ansvarlig for det hver eneste aften, og det kan jo ikke tages om, som man kan på film. På den anden side kan jeg ikke rigtig leve uden dette sus. Jeg har faktisk ikke stået på en scene i år, fordi jeg måtte holde en pause. Jeg savner det i *den* grad på samme måde, som man kan savne sine børn.

Jeg glæder mig som et lille barn til at stå derinde på scenen igen.

Sommer, jul og alt det andet

Tv-serien Sommer

På tv har du haft en del roller, f.eks. i *Nikolaj og Julie* i 2002 og *Ørnen* i 2004. Det store folkelige gennembrud kom dog med *Sommer* i 2007. Når man kommer med i en populær tv-serie, bliver man jo meget kendt, også af dem, der ikke går i teatret. Her spillede du bl.a. sammen med *Lisbeth Dahl*, som du kendte bl.a. fra hendes instruktion af forviklingsfarcen *Gud, Hvor de Løber* på *Privatteatret* tilbage i 1997.

Lisbeth Dahl er fantastisk, og fantastisk sød. Og det var også dejligt at spille sammen med *Mikael Birkkjær* igen. Vi spillede også sammen i *Brechts Den Kaukasiske Kridtcirkel* på *Det Kongelige Teater* året før. Vi sad nede under scenen på teatret, før vi gik i gang og talte om, hvad vi syntes, det kunne være sjovt at få med i *Sommer*. Det var et halvt år før, vi gik i gang med tv-serien.

Sammen med *Mikael Birkkjær*
DR © Thomas Marott

Julemor

I 1998 kom den første af adskillige julefilm i tv og film: *Brødrene Mortensens Jul*. I 2003 kom *Jesus og Josefine*, i 2011 *Ludvig og Julemanden* og i 2013 *Tvillingerne og Julemanden*. I år er du så aktuell med filmen *Emma og Julemanden*. Der er vist mange, især i de yngre årgange, der forbinder dig meget med jul. Hvordan oplever du det?

Jamen, det kan da ikke være finere – at være kendt som julemor. På et tidspunkt var jeg lidt træt af at være julemor, mor til mange, børnefilm og alt sådan noget. Men så var der en anden skuespiller, der for måske fem år siden sagde til mig: "*Du er simpelthen for dum, hvis ikke du tager det alvorligt, at du er den, som man gerne vil have som mor. Den som børnene er tryk ved*".

Siden dengang har jeg set sådan på det, at man ikke kan få et finere hverv.

I julekalenderen *Jesus og Josefine* (2003) spillede jeg *Jomfru Maria*. Jeg var en ret sur *Jomfru Maria*, der skælder *Jesus* ud, fordi han gik på vandet.

Han skulle da ikke gå dernede og blære sig!

Anerkendelse

Oscar i Hollywood

Kortfilmen *Der er en Yndig Mand* (2002), instrueret af *Flemming Strange Hansen*, fik en *Oscar* i 2003.

Den handler om *Lars* (*Martin Buch*), der via sit personnummer bliver forvekslet med en indvandrer. Blandt andet for at gøre indtryk på læreren *Ida*, altså mig, udgiver han sig for at være *El Hassan*. Så forelsker jeg mig i ham.

Vi var i *Hollywood*, på *Kodak Theatre*, for at modtage denne *Oscar*. Desværre var der sket det, at *USA* var gået ind i *Irak*-krigen kort forinden. Vi vidste ikke rigtig, om vi overhovedet kunne komme afsted. Den røde løber var kortet ned, så man gik fra limousinen og lige ind i salen.

Jeg ville så gerne have oplevet den der lange tur ad den røde løber.

Vi havde fået at vide, at der kun måtte gå fire op på scenen, og vi var seks. Jeg og *Martin* afstod fra det, og bagefter har jeg i *den* grad ærgret mig over det! Tænk at have stået deroppe – bare én gang i sit liv! *Jack Nicholson* sad lige dér, og *U2* på stolerækken foran os.

Lige bagefter kom *Michael Moore*, og han hev da bare alle op på scenen. Tyve mennesker, tror jeg. Der var jeg altså for artig, men det var stort alligevel!

Jeg vil da satse på, at jeg kan nå at opleve det igen.

Robert i København

Du fik en *Robert* i 2014 for bedste kvindelige birolle i tv-serien *Broen II*.

Jeg er helt utrolig glad for den lille skulptur, der står derhjemme. Det er ikke sådan, at det påvirkede min karriere noget særligt, men det påvirkede noget inde i mig selv. Selv om det ikke er noget, jeg æder af, er anerkendelse altid godt. Jeg *ville* så gerne lave den rolle, hvor jeg ikke var mor – men morder!

Prisen for bedste hovedrolle i en tv-serie gik til svenske Sofia Helen. Det var ligeledes *Broen II*.
BILLED-BLADET © Birger Storn

De gik efter sådan en kølighed, som folk ellers ikke kender mig for.

Det var bare en lille, men god, rolle, og man ved aldrig, om man bliver "set".

Jeg var rørt og virkelig glad, da jeg fik den pris. Jeg tænkte, at nu var jeg nået dertil i livet. Jeg havde været med til at få en *Oscar*, og nu havde jeg fået en *Robert*.

Jeg anser *Robert*-prisen for at være *Danmarks* fineste pris, fordi det er kolleger-nes anerkendelse.

Udfordringer

Vild med dans

I 2012 var du med i *Vild med Dans*. Det havde jeg ikke lige set komme.

Ikke fordi det skal lyde som en undskyldning, men jeg gik med til det, fordi en rolle i en julekalender alligevel ikke blev til noget. Der var altså lige et hul i kalenderen, så da de – igen – ringede og spurgte, om jeg ikke ville med, slog jeg til.

Det er det bedste og det værste, jeg har prøvet i mit liv som optrædende. Jeg er ikke god til at lave noget, som jeg ikke er velforberedt i. Når man på en uge skal lære 500 trin, er man ikke velforberedt. Jeg hader at stille mig ind foran et publikum uden at vide, at jeg er *helt* klar. Jeg ville da kunne danse skidegodt, bare jeg fik tid nok til at lære det. Jeg gjorde det så godt, som jeg kunne, og det gik da vist også udmærket. Men det var da også fantastisk at være med. Jeg fik de smukkeste kjoler på, og det var en fest.

Efter at jeg har været med, ser jeg det ikke mere!

Symfonimusik og revy

Er der nogen af dine mange forskellige facetter som skuespiller, vi ikke har været inde på?

Sidste år var jeg ude med *Odense* og *Aarhus Symfoniorkester* for at fortælle *H.C. Andersen*-historier for børn. Musikken var f.eks. *Tjajkovskij*, og det var en udfordring at lægge ordene i den rigtige rytme. Det var virkelig, virkelig sjovt. Ud over dirigenten var jeg ene mand foran et kæmpestort orkester!

Til sommer skal jeg prøve noget af det, som jeg har frygtet allermest og tænkt, at det slet ikke er min genre. Jeg skal være med i *Hjørring Revyen*. Jeg har aldrig anset mig selv for den, der kunne formidle morskab på *den* måde. Nu har jeg så bare lovet mig selv, at jeg *også* skal prøve det.

Man skal prøve alt det, man er bange for.

Den næste udfordring?

Du har prøvet så meget forskelligt, og du har mod på det meste. Og du kan jo godt lide at bestemme lidt selv. Hvad med at blive instruktør?

Fra hjemmesiden www.hojskolerne.dk

Jeg har aldrig gået efter at blive instruktør. Jeg er sådan set lige-glad med, om folk går den ene eller den anden vej på scenen. På den anden side ville jeg måske gerne være personinstruktør.

Hvis en anden vil stå for "staging" og alt det praktiske, vil jeg gerne stå for spillet. Det har jeg beskæftiget mig meget med og også undervist i.

Skulle jeg lave noget andet end at spille skuespil, ville jeg nok hellere skrive. Jeg kan jo så godt lide ord.

De Tre Musketerer. Det Kongelige Teater 2010.
Med Søren Sætter Lassen.
© Miklos Szabo

BT © Martin Sylvest Andersen

Oplev *Camilla Bendix* få et grineflip.
Søg "Bendix grineflip" på YouTube.
© DR

Camillas jul

Ud over at fare land og rige rundt for at reklamere for din julefilm, hvad har du så gang i for tiden?

Jeg har siddet i juryen i *Teater V* og har i den forbindelse læst en masse ny, dansk dramatik, med henblik på noget, vi kalder "*Dramatisk Debut*". Og så skal jeg starte på *Teater Grob* ude på *Nørrebro* her til januar. De har skabt en hovedrolle til mig, og det glæder jeg mig meget til. Jeg kan godt lide at skifte mellem de store og små scener.

Og så er der som sagt *Hjørring Revyen* til sommer. Og *Folketeatret* næste år.

Selv om vi hermed skulle have dokumenteret grundigt, at du er andet og mere end en "julemor", skal vi måske alligevel ende dér. Det er trods alt bladets julenummer! Du vedligeholder nogle traditioner fra dengang i det sønderjyske husmandssted.

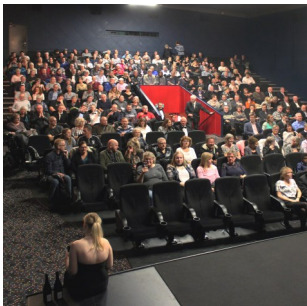
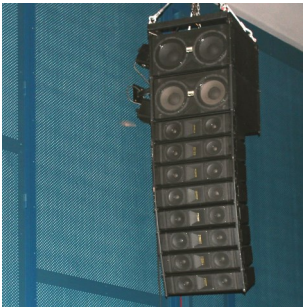
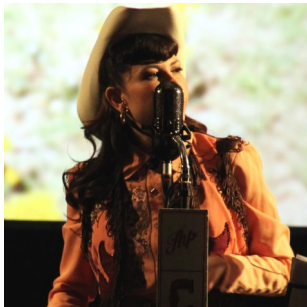
Da jeg var barn, dekorerede vi små tændstikæsker, som vi gik rundt til naboerne med, hvorefter vi blev budt indenfor til de berømte sønderjyske kager. Vi laver fortsat disse æsker, men dog kun indenfor familien. Man kan altid bruge en æske tændstikker, og det er så hyggeligt at tænke på den, der har dekoreret æsken.

Vi har også altid haft en skik med, at vi selv overrækker vores julegaver ledsaget af et lille rim, vi selv havde lavet. Det gør vi stadig. Det er sødt at høre en 6-årig recitere: "*Jeg må ikke sige, hvad det er, men her er noget som du kan få kær.*".

Netop i år er det usikkert, om vi kommer til at fejre julen hos far i *Sønderjylland*. Han er nemlig blevet inviteret til *Australien* af sin lillebror. Det er en 75-års fødselsdagsgave. Hvis han ikke er der, hvad skal vi dog så finde på? Nå, vi finder nok ud af noget, for vi er jo en stor familie.

Det er meget dejligt.

Året der gik - i Glostrup Bio

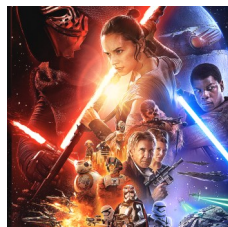

Julen i Glostrup Bio

Biografen er lukket lillejuleaften, juleaften og nytårsaften, men resten af tiden er der fuld fart på. Slap af fra juleræset derhjemme, sæt dig godt tilrette i det magelige biografsæde med popcorn, et glas vin - eller hvad du nu har lyst til. Der er noget for både børn og voksne omkring jul og nytår.

Star Wars - The Force Awakens

Vises fra 16. december og ind i det nye år. Denne længe imødesete storfilm er den første i en ny trilogi, der foregår 30 år efter den seneste. Mange fans har været med siden 1977, men du kan sagtens begynde her - med nummer 7.

Iqbal og den hemmelige opskrift

Vises fra 17. december og ind i det nye år. Det er tidligere minister *Manu Sareen*, der er mester for fortællingerne om den charmerende og fantasifulde dreng, *Iqbal Farooq*, og hans spilopper sammen med bl.a. veninden *Sille*.

Villads fra Valby

Vises fra 25. december til 2. januar. Vi følger den 6-årige *Villads* i skolen og derhjemme. *Villads* har meget fantasi og finder på mange lege, som de voksne ikke altid er vilde med. En rigtig familiefilm til juledagene.

OperaBio

Lige før jul og lige efter nytår vises to af operahistoriens store, dramatiske værker i stjernebesætning. Se yderligere på www.glostrupbio.dk eller hent et program i biografen. Ved alle forestillinger er der drink og program med i prisen.

20. december vises *Verdis Otello*, baseret på *Shakespeares* drama og 3. januar står *James Levine* i spidsen for en pragtoplevelse af *Wagners Tannhäuser*.

24. januar	Lulu / Berg
28. februar	Perlefiskerne / Bizet
3. april	Turandot / Puccini
24. april	Manon Lescaut / Puccini
8. maj	Madame Butterfly / Puccini
22. maj	Roberto Devereux / Donizetti
12. juni	Elektra / Strauss

